

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3821/2020
22.10.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Душан Гашић адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Тихомир Шипрага адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2667/18 од 05.09.2018. године, у седници већа одржаној дана 22.10.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2667/18 од 05.09.2018. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 2667/18 од 05.09.2018. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Трећег основног суда у Београду П 25659/13 од 21.12.2016. године у ставу првом изреке, тако што је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да на име дуга исплати тужиљи износ од 100.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате са каматом према есконтној стопи Европске централне банке почев од 28.10.2002. године до 24.12.2012. године а од 25.12.2012. године са законском затезном каматом према Закону о затезној камати све у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у другом ставу изреке наведене пресуде, тако што је обавезан тужени да накнади тужиљи трошкове парничног поступка у износу од 671.125,00 динара у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде, као и трошкове другостепеног поступка у износу од 60.000,00 динара у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 403. став 2. тачка 2. и члана 408. ЗПП Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизијом се посебно не указује на друге битне повреде одредаба парничног поступка које су чланом 407. став 1. тачка 2. ЗПП предвиђене као разлози за овај ванредни правни лек.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени је потписао признаницу 28.10.2001. године којом је признао да је дужан ВВ износ од 200.000,00 ДЕМ и да ће тај дуг измирити тако што ће износ од 100.000,00 ДЕМ вратити до краја 2001. године, а преостали износ од 100.000,00 ДЕМ у року од годину дана од дана издавања признанице, у новцу или, уз сагласност повериоца давањем у власништво одговарајућих стамбених јединица чија би вредност била процењена у време њихове предаје у посед. Овај износ тужени није вратио ВВ за његовог живота (умро ...2010. године), нити је то учинио тужиљи као његовој законској наследници.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, другостепени суд је у овом спору правилном применом материјалног права преиначио првостепену пресуду и усвојио тужбени захтев.

У конкретном случају, између туженог и сада покојног ВВ закључен је уговор о зајму из члана 557. Закона о облигационим односима. Постојање тог уговорног односа доказује признаница од 28.10.2001. године коју је тужени потписао. Потписивањем означене признанице, којом признаје да свом сауговарачу дугује одређени новчани износ, тужени је потврдио да је новац примио као и да је преузео обавезу да примљено врати у одређеним роковима - у новцу, или уз сагласност повериоца у другим стварима. У том уговорном односу, сада покојни ВВ је своју обавезу испунио док тужени то није учинио. Због тога је правилном применом члана 562. став 1. Закона о облигационим односима обавезан да примљени новац врати тужиљи као универзалном сукцесору зајмодавца и да плати законску затезну камату од истека рока за враћање, у смислу члана 277. став 1. и члана 324. став 1. истог закона.

Нису основани ни наводи ревизије којима тужени оспорава утврђено чињенично стање и правилност примене материјалног права.

Садржина признанице од 28.10.2001. године је јасна. Изведени докази не доводе у сумњу да као исправа доказује постојање усменог уговора о зајму и да се не односи на други посао - оснивање заједничке фирме у којем су учествовала привредна друштва чији су оснивачи били сада покојни тужиљин супруг тужени и треће лице ГГ. Све то другостепени суд је имао у виду када је одлучио о тужбеном захтеву за враћање дуга, у складу са преузетом обавезом. Тужени је послован човек, оснивач привредног друштва и као таквом морало му је бити јасно шта значи потпис на признаници којом се признаје дуг и преузима обавеза да се дуг врати. Ако је признаница дата у неку другу сврху и у вези је са другим правним односом, тужени је могао одбити да признаницу потпише све док се њена садржина не усклади са стварном вољом уговарача.

С тога је, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено као у изреци.

Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић